

مردی که به دنبال حکومت کردن بر جهان است

The Man Who Seeks To Rule the World

by [Lawrence Wittner](#) | May 18, 2026 | [0 comments](#)

اگرچه دونالد ترامپ هرگز در مورد توانایی‌های خود متواضع نبوده یا تمایلی به اعمال قدرت شخصی نداشته است، اما در دوره دوم ریاست جمهوری خود نشانه‌های آشکاری از خودبزرگ‌بینی نشان داده است.

البته یکی از نشانه‌ها، تقاضای آشکار او برای قلمرو سایر کشورها است. تنها از ژانویه ۲۰۲۵، او پیشنهاد الحاق یا تصرف کنترل گریلند، کانادا، مکزیک، کانال پاناما، غزه، ونزوئلا و کوبا را داده است. علاوه بر این، او «دکترین دونرو» را اعلام کرده و اعلام کرده است که «سلطه آمریکا در نیمکره غربی هرگز دوباره زیر سوال نخواهد رفت.»

اگرچه اتحاد ناتو، یک پیمان امنیتی جمعی، در ۷۷ سال گذشته سنگ بنای سیاست دفاعی ایالات متحده بوده است، اما ترامپ به چنان منتقد سرسختی از ناتو تبدیل شده است که سایر اعضای آن، با وحشت از این چرخش رویدادها، شروع به بررسی تغییر شکل اتحاد غربی بدون مشارکت ایالات متحده کرده‌اند.

اقدامات دیگر نیز بر تصمیم ترامپ برای «به تنهایی عمل کردن» در امور جهانی تأکید کرده‌اند. ترامپ، مانند فاتحان نظامی برجسته گذشته، مشغول تقویت نیروهای مسلح کشورش و تسلیحات آنها بوده است. ایالات متحده در حال حاضر بزرگترین هزینه‌کننده نظامی جهان است و حدود سه برابر کشور دوم (چین) هزینه نظامی دارد. با این وجود، در ماه آوریل امسال، ترامپ پیشنهاد تصویب بودجه نظامی بی‌سابقه ۱/۵ تریلیون دلاری ایالات متحده را داد که بزرگترین افزایش سالانه بودجه پنتاگون تا کنون است: ۴۲ درصد. این افزایش چشمگیر شامل بودجه تکمیلی مورد انتظار برای جنگ ایران نمی‌شود که می‌تواند ۲۰۰ میلیارد دلار اضافی هزینه داشته باشد.

بودجه نظامی سال مالی ۲۰۲۷ ترامپ ۹۸ میلیارد دلار هزینه تسلیحات هسته‌ای را در نظر گرفته است که بیشتر آن برای ساخت نسل جدیدی از تسلیحات هسته‌ای ایالات متحده هزینه خواهد شد. او که به طور یکجانبه ایالات متحده را از معاهدات قبلی کنترل تسلیحات هسته‌ای و خلع سلاح با روسیه خارج کرده و اخیراً آخرین آنها را لغو کرده است، اکنون محدودیت‌های کمتری در مورد معاهدات هسته‌ای خود دارد. بر این اساس، او اخیراً اعلام کرد که دستور از سرگیری آزمایش‌های هسته‌ای ایالات متحده را داده است، آزمایشی که از سال ۱۹۹۲ انجام نشده است. علاوه بر این، مانند روسای جمهور گذشته ایالات متحده، ترامپ قدرت راه‌اندازی جنگ هسته‌ای را کاملاً به تنهایی به دست گرفته است. و او علناً و بارها تهدید به انجام این کار کرده است.

اگرچه قانون اساسی ایالات متحده به کنگره - و نه رئیس جمهور - اختیار اعلام جنگ را می‌دهد، ترامپ هیچ تردیدی در اعزام نیروهای مسلح ایالات متحده به جنگ نشان نداده است. در کمی بیش از یک سال، بدون مشورت با کنگره، او دستور بمباران کامل تأسیسات هسته‌ای ایران، نابودی ده‌ها قایق مشکوک و خدمه آنها، بمباران ونزوئلا و ربودن رئیس جمهور آن، محاصره دریایی کوبا و - به همراه اسرائیل - جنگ ویرانگر علیه ایران را صادر کرد. مورد اخیر که تاکنون هزاران نفر را کشته و ده‌ها هزار نفر را زخمی کرده، ۳/۲ میلیون ایرانی را آواره کرده و اقتصاد جهانی را به آشفتگی کشانده است، به طور گسترده نامحبوب است و امروز نیز ادامه دارد. در ژانویه ۲۰۲۶، ترامپ در پاسخ به پرسشی در مورد چنین اقدامات بین‌المللی، قوانین بین‌المللی را نادیده گرفت و گفت که صرفاً به نظر خودش تکیه می‌کند، که «تنها چیزی است که می‌تواند جلوی من را بگیرد».

جای تعجب نیست که ترامپ هیچ فایده‌ای برای سازمان ملل متحد و اکثر سازمان‌های بین‌المللی دیگر ندارد و با جدیت برای فلج کردن آنها تلاش کرده است. از زمان آغاز دوره دوم ریاست جمهوری‌اش، دولت ایالات متحده را وادار به خروج از آژانس‌های کلیدی سازمان ملل مانند سازمان بهداشت جهانی، شورای حقوق بشر سازمان ملل متحد، آژانس امداد و کار سازمان ملل متحد و یونسکو کرده است. علاوه بر این، دولت ترامپ تحریم‌های شدیدی را علیه دادگاه کیفری بین‌المللی و مقامات ارشد آن اعمال کرده است.

کاهش بودجه ایالات متحده برای سازمان ملل متحد شدید بوده است. در ژوئیه ۲۰۲۵، دولت ترامپ قانون لغو بودجه را از طریق کنگره تحت کنترل جمهوری‌خواهان تصویب کرد که یک میلیارد دلار از بودجه‌ای را که قبلاً به این سازمان جهانی اختصاص داده شده بود، پس گرفت و اثرات مخربی بر طیف گسترده‌ای از برنامه‌ها، از جمله یونیسف، برنامه محیط زیست سازمان ملل متحد و صندوق قربانیان شکنجه سازمان ملل متحد داشت. علاوه بر این، دولت از پرداخت حق عضویت‌های اجباری خود به سازمان ملل متحد خودداری کرد و بدهی‌ای نزدیک به ۴ میلیارد دلار به آن - که تاکنون بزرگترین بدهی جهان بوده است - بالا آورد. در نتیجه، آنتونیو گوترش، دبیرکل سازمان ملل متحد،

در فوریه ۲۰۲۶ هشدار داد که این نهاد جهانی با «فروپاشی مالی قریب الوقوع» مواجه است.

ترامپ نسبت به سازمان ملل متحد به چیزی که لوموند آن را «سخنرانی تند» در اولین حضورش در مجمع عمومی سازمان ملل متحد از زمان انتخاب مجددش نامید، سرایت کرد. در آنچه روزنامه فرانسوی آن را «حمله تمام عیار به این سازمان جهانی» نامید، ترامپ آن را به خاطر «سخنان پوچ»، عدم کمک به او در هفت جنگی که ادعا می‌کرد به آنها پایان داده است، و «تأمین مالی حمله» پناهندگان به کشورهای غربی محکوم کرد. او همچنین تغییرات اقلیمی را «بزرگترین کلاهبرداری که تاکنون در جهان انجام شده است» توصیف کرد.

اگرچه وسوسه‌انگیز است که این رفتار را منعکس کننده یک ناسیونالیسم بیش از حد بدانیم، اما میزان قابل توجهی که ترامپ خود را ناجی جهان می‌داند، نشان‌دهنده شهوت شخصی تر برای قدرت برتر است. دیدگاه ترامپ محور از جهان با ایجاد یک «هیئت صلح» بین‌المللی توسط او، اندکی پس از آن، نشان داده می‌شود. اگرچه فعالیت اولیه هیئت، یک پروژه صلح برای غزه بود، اما اساسنامه آن خواستار «یک نهاد بین‌المللی صلح‌ساز چابک‌تر و مؤثرتر» شده بود، که - همراه با اظهارات ترامپ - باعث شده است که مقامات ناراضی اروپایی آن را به عنوان جایگزینی برای سازمان ملل توصیف کنند. ترامپ، که خود را به عنوان رئیس‌مادام‌العمر هیئت صلح منصوب کرده است، تصمیم می‌گیرد کدام کشورها می‌توانند به هیئت بپیوندند (و آنهایی که ۱ میلیارد دلار یا بیشتر پرداخت می‌کنند، اعضای دائمی هیئت می‌شوند) و کدام اعضا می‌توانند به هیئت اجرایی (که تصمیمات هیئت صلح را اجرا می‌کند) بپیوندند. قدرت و تئوی تصمیمات هیئت اجرایی با است، زیرا خطرات برای جهان و حتی برای بقای انسان، به شدت توسط حکومت تک‌نفره و حتی توسط حکومت تک‌ملتی افزایش می‌یابد.

چه مدت طول خواهد کشید تا تشخیص دهیم که امنیت بین‌المللی نیازمند تقسیم قدرت توسط همه مردم و ملت‌ها در جامعه بشری است؟

سطری چند درمورد نویسنده این مقاله

لارنس اس. ویتنر (<https://www.lawrenceswittner.com>) استاد بازنشسته تاریخ در دانشگاه ایالتی نیویورک/آلبانی و نویسنده کتاب «مقابله با بمب» (انتشارات دانشگاه استنفورد) است.

----- **با تقدیم احترامات «2026-06-27»**

